

svær Byrde, de kommende Tider vil lægge paa den styrendes Ryg. Derfor siger jeg: Denne maa være bred; kun et demokratisk Flertal kan bære Landets Fremtid.

H. O. Hansen: Den Katastrofe, som ramte vort økonomiske Liv, og paa Grund af hvilken Rigsdagen blev indkaldt for en lille Maanedg Tid siden, har affødt en stærk politisk Debat. Alle Talere har beskæftiget sig med det politiske Spørgsmaal, som staar i Forbindelse med Landmandsbankkatastrofen (Uro i Salen).

Formanden: Jeg maa anmode Medlemmerne om Ro, for at Forhandlingerne kan foregaa paa en for Tinget værdig Maade.

H. O. Hansen: Men ude i Befolkningen rejser det Spørgsmaal sig: Hvad vil man gøre paa Rigsdagen, og hvilken Lære har man draget af den Katastrofe, som ramte os ved Landmandsbankens Sammenbrud? Man kræver af Lovgivningsmagten, at den nu tager Stilling, og at man nu forhindrer, at Katastrofer af denne Art finder Gentagelse. Man forlanger af Lovgivningsmagten, at den gør, hvad der er muligt, for at forhindre Gentagelser. Der kan gøres noget for at forebygge Gentagelser, og det vilde være farligt ikke at gøre det. Man har set, hvor voldsom Katastrofen blev, fordi ingen skred ind mod Landmandsbanken, da den gennem Aarene under Krigens Pengerighed opslugede Banker ude omkring over Landet og skaffede sig Sugerør, som førtes herind til Hovedstaden for at financiere de Storforetagender, som det gik galt med, og hvorved der skabtes en yderligere og stærk Krise i vort Samfund i et Øjeblik, da Kriser i Forvejen hærger dette.

Der blev her i Rigsdagen talt imod, at dette fandt Sted; der blev her i Rigsdagen omtalt det forkastelige i det Filialsystem, som man fra denne Banks Side gennemførte, idet man opslugte samtlige vel beliggende Gadehjørner her i København til Bankfilialer. Der forlanges nu, at der ikke kan ske en Fortsættelse heraf fra en anden Banks Side. En anden af Hovedstadens Storbanks er ude paa samme Boldgade. Jeg har erfaret i disse Dage, at rundt om i Byen Lejere af Lokaler paa de bedste Hjørner er blevet opsagt, for at disse kunde anvendes til Filialer for en af de andre Storbanks. Noget saadant kan Lovgivningsmagten ikke finde sig i. Der maa være Grænse for, hvor meget

Lovgivningsmagten som Samfundets Repræsentant kan tillade at der sættes ind paa eet Kort, i hvor høj Grad det kan tillades, at man gør det hele Samfunds Ve og Vel afhængigt af een Mands Griben rigtigt eller Griben forkert. Mig forekommer det, at Landmandsbankkatastrofen har vist dette, og at man derfor bør sikre sig i Tide.

Jeg vil ogsaa nævne de smaa Banker ude omkring i Landet, som paa denne Maade opsuges af Storbankskerne. De har jo dog en Mission i de Egne, hvor de ligger; de skal være til Støtte for denne Egnns Befolkning, tjene det mindre Erhvervsliv i disse Egne. Men naar Storbanken faar Lov til at opluge dem, da forsvinder den Gavn, som den lokale Befolkning skulde have af disse Pengeinstitutter, da føres Kapitalen ind til Storbanken i Hovedstaden, og naar det almindelige Erhvervslivs Folk derude, som skulde have Støtte af dette Pengeinstitut, kommer, da kan de faa Lov til at aflevere deres Penge, men den Støtte, som de skulde have, den mangler, den vil de ikke faa. Her maa, forekommer det mig, Regeringen være agtpaagivende. Befolkningen ønsker dette, ja, Befolkningen kræver det. Jeg hilste derfor de Udtalelser med Tilfredshed, som under Behandlingen af Forslaget om Reorganisation af den danske Landmandsbank faldt fra Venstres Ordfører, den nuværende Forsvarsminister, og jeg haaber, at han nu vil gøre sin Indfyldelse gældende overfor den Regering, i hvilken han har Sæde, til Fremme af de Tanker, som han fremkom med ved denne Lejlighed.

Men ogsaa paa andre Omraader maa Landmandsbankens Affærer have lært Rigsdagen, at det er nødvendigt at forebygge Gentagelser. Det Krav, som man gennemførte overfor Bankraadet i Landmandsbanken, vil jeg henstille til Regeringen ogsaa at gennemføre for de andre Bankers Vedkommende. Jeg maa mene, at det Krav nu er saa stærkt, at det maa føres igennem, Kravet om, at Bankers Direktører i al Almindelighed, altsaa ogsaa andre Bankers Direktører, ikke faar Tilladelse til at have Sæde i Bestyrelse eller Direktion for erhvervsdrivende Selskaber. De sidste Dages Begivenheder viser jo, at Finansernes store Mænd intet kender til de Krav, som rejses i Befolkningen, og som maa føres igennem, de Krav, som Befolkningen venter, at Rigsdagen fører igennem i denne Samling. Jeg tænker her paa, hvorledes Privatbankens Direktør tillader sig at gaa ind i Det forenede Dampskibsselskabs Bestyrelse, knebent en